

Фото люб'язно надано автором

Надія Гуменюк — українська поетеса, прозаїк, заслужений журналіст України, авторка понад трьох десятків книжок. Лауреат літературних премій: імені Лесі Українки, імені родини Косачів, імені Агатангела Кримського, «Благовіст», імені Олександра Олеса, «Звук павутинки» (імені Віктора Близнеця). Переможець багатьох всеукраїнських літературних конкурсів і рейтингів. Дипломант (2011) і володар спеціальної премії (2013) Міжнародного літературного конкурсу «Коронація слова».

МАЛЕНЬКІ ПОВІСТІ ПРО ЛЮБОВ

Ці історії взаємин двох неможливо читати без душевного щему. Бо в них не тільки цікаве переплетіння сюжетних ліній, а й витончені малюнки порухів душ — чоловічої і жіночої. Тому після прочитання книжки з'являється відчуття доторку до вічної тайни гармонії, на якій тримається світ. А таємничий аромат життєвих колізій, розказаних письменницею, ще довго тримає в полоні й змушує повертатися до них знову і знову. Так буває, коли правдиво й талановито розповідають про життя і любов.

Володимир Лис, письменник, драматург

Талант Надії Гуменюк різнобічний, багатий. Вона чудовий публіцист, прозаїк, поетеса. Це дуже світла постать, надзвичайно скромна людина, зосереджена у собі, у своєму багатому творчому світі.

*Микола Жулинський, літературознавець,
доктор філологічних наук*

www.bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-6919-7

9 789661 469197

Надія
Гуменюк

Коханий волоцюга

Надія
Гуменюк

Коханий волоцюга

маленькі
повісті
про любов

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

Надія Гуменюк

Коханий волоцюга

Збірка оповідань

ХАРКІВ КЛУБ
2014 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР
Г94

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки *Андрій Цепотан*
Колажі *Юлії Романіки*

ISBN 978-966-14-6919-7

- © Лис Н. П., 2014
- © DepositPhotos.com / VBaleha, rastudio, обкладинка, 2014
- © DepositPhotos.com / halfpoint, колажі, 2014
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2014
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2014

Синдром вічної любові

Вісім маленьких повістей про те, що непідвладне рокам, що не порівняти з актуальними подіями та бурхливим сьогоденням, бо воно не залежить від чинників часу. Вісім повістей про кохання.

Про «вовчувагу» Любку-однолюбку та почуття людини, затаврованої словами «не така, як усі»...

Про те, що гонить з дому в дорогу, але знов і знов повертає до жінки, яка чекає.

Про усвідомлення: дорогу та жінку неможливо пізнати до кінця, дорогу та жінку неможливо підкорити...

Про «заборонену» пристрасть — до чоловіка сестри...

Про дім без любові, що схожий на холодний акваріум з мовчазними рибами...

Про зраду своєму призначенню, про змарнований талант, а отже, і зраду самого себе...

Основна тема збірки малої прози Надії Гуменюк «Коханий волоцюга» — стосунки чоловіка та жінки. Письменник, який береться за цю тему, наражається на певну небезпеку. Він мусить бути гранично відвертим та особливо прискіпливим до нюансів і напівтонів. Від того він стає незахищеним, оголеним у своїй щирості. Це дуже складно — писати про кохання, хоча на перший погляд може видаватися, що навпаки.

Якими є чоловіки у прозі Надії Гуменюк? Різними, як у житті. Але симпатії автора належать герою уважному та надійному, позбавленому егоїзму, з вуст якого легко злітають пестливі слова... Він делікатний, проте готовий до вчинків, а іноді й до самопожертви. І він не завжди зрозумілий для тієї, хто поруч.

«Що з ним діється останнім часом? Якийсь... як зламана іграшка... Ходить неприкаяний дощовим містом, а тоді вривається до своєї майстерні, замикається і пише, пише... Що? А хто його знає. Каже: те, що давно хотів, те, що треба встигнути, бо життя минає.

“Минає, минає, русалонько! Я просто фізично відчуваю, як воно витікає з мого тіла. Впаде у Лету, і сліду від мене не залишиться. І що я скажу Всевишньому? Що змарнував його дар? Що прожив, як... Ні дитини, ні картини. Хіба що той твій портрет з волошками...”»

Вчасно зрозуміти одне одного, вчасно підтримати, надто у важливій справі життя — це є необхідною складовою у стосунках двох людей. То про що ж тоді повість «Волошковий монстр»? Як на мене, не так про кохання, як про змарнований талант. Про запізніле прозріння. Хоча, можливо, інший читач прочитає про інше.

Книжку варто розгорнути навмання. Щоб зрозуміти, чи вона твоя, чи виникне бажання її читати. Одного абзацу достатньо. Наприклад, такого.

«І який же я вам діагноз маю поставити? Синдром вічної любові? Чи, може, синдром глибокого звикання? У нашому з вами віці більше підходить друге. Бо кохання — то справа молодих, а далі воно плавно переходить у звичайнісіньку банальну звичку. Але треба мати мужність і відвикати...»

...Осінній сад. Сільська хата, притулок для немолодої сімейної пари, ці двоє щойно приїхали з міста. Жінка розпачливо перебирає ключі на долоні: не ті узяла... Але поруч чоловік («А якби тебе не було зі мною? — Таке скажеш — якби... Це неможливо — я завжди з тобою»). Попереду — останній акт у реалістичній п'єсі про цих двох, і хвороба все впевненіше почувається між ними третьою. Слова, сказані дуже давно — «у біді і в радості, поки смерть не розлучить нас» — наповнюються правдивим змістом, як запах жовтневого листя. І залишається надія.

«...навіть на останній стадії, коли хворі вже не пам'ятають і не впізнають нікого, до них іноді повертається пам'ять — ненадовго, всього на мить чи на кілька хвилин. Ніхто не може пояснити цю загадку хвороби Альцгеймера, ніхто не може спрогнозувати, коли це станеться. Але він буде чекати. День за днем, тиждень за тижнем. І коли Лінда на ті кілька хвилин повернеться в цей світ, вона не буде самотньою».

Кожна жінка, і та, якій вісімнадцять, і та, яка на півстоліття старша, кожна, кожна прагне колись, щасливої чи тяжкої хвилини, почути від чоловіка поруч:

«...чия любов не дожила до старості, тому просто не пощастило в житті. Правда ж, любав?»

Вовчиця

Весільна перезва протяжно охнула, голосно хлипнула, хилитнулася вперед-назад, як ще не загуслий холодець у мисці, і зупинилася. Тільки хтось із музик, що пританцювували позаду веселого юрмиська, гупнув ще разів два в бубон — невпопад і вже геть не до ладу. Молода інстинктивно вхопилася руками за округлий животик, хитро замаскований розкішним вельюном. Молодий оторопіло втупився поперед себе — у сіру прояву, що вискочила з осіннього туману, як Пилип з конопель, і закам'яніла посеред вогкої після нічного дощу дороги.

І звідки вона взялася? Невелика, зграбна, вуха сторчма, на лискучому з жовтуватими підпалинами хутрі краплі роси грають. У зеленкуватих очах не скільки дикої хижості, як молодій цікавості.

— Людойки-и-и! Добрії-і-і! Во-о-овк! — різонув тривожну тишу високий жіночий голос.

— Во-о-о-о-о-о-о-о-о... — покотилося вулицею.

— Оце перезва, колька їй у бік! Оце так перезва! Ха-ха! Скільки живу, не помню, щоб вовк весілле переходив. Диви-но — став і ні руш.

Круглий чоловічок з кривими, як у кавалериста, ногами, голосно гикнув, зсунув набакир сірого картуза, розхристав руду куртку зі штучної замші, розкинув руки, ніби для обіймів, і непевною ходою п'яньенького боцмана пішов від зацікавленого натовпу. Та кроків за три від дивного звіра зупинився, закинув руки за потилицю,

кляцнув обцасами грубих черевиків, спробував піти навпрямки, але заточився, ледь не впав — вирівнявся і зробив три притопи.

Ех! Весілле іде,
Аж земля гуде.
А такої молодої
Більш нема ніде...

Звір не ворухнувся.

— Мекало-перемекало! Пропав ти, Луко, як сірко на базарі. Викраде зараз цей сірий зубатий кавалер твою молоду — і шукай вітра в полі. А чого ж він сюди притарагунився? Чого? Тіко за молодую! — чоловічок зробив крок назад. — Тряця твоєї матері! Та це не вовк, а вовчиця. Нащо ж їй молодуха? Мо', викуп за Гелю хоче? Треба задобрити, треба-треба, бо не пропустить, бий її кара божа! Бігме, не пропустить! Тут діло, знаця, сурйозне, мекало-перемекало.

Вовчиця повільно ворухнулася, тоді різко стрепенулася, струсила із себе краплі роси, повела вухами, якось знехотя оскалила міцні білі зуби і кресонула по зацікавленій перезві жовтим поглядом, ніби підтвердила: а таки не пропущу!

— Хе! — чоловічок ошелешено покрутив головою, опустив руки і враз протверезів. — От холера болотяна! Ви-те бачили таке? Ще й ікла покажує. Но-но! — посварився вузлуватим пальцем з чорним півколом нігтя. — Не вельми скалься. Ти одна, а нас он скіко — всіх не ковтнеш. А я... я той... посол доброї волі. Угу... Посол Гілько Курдик. От... Послів не кусають. Навіть на війні. А в мирне врем'я і поготів. Петраєш своєю сірою макітрою, що кажу? Освободи дорогу і пропусти

весілле. Не годиться перезві з дороги звертати чи назад голоблі повертати — поганий знак. Раз ми йдемо до хати молодії, значиться, мус прийти — до неї заячий скік зостався. Ви-те чуєте, важна пані в сірому жупані? — перейшов раптом на «ви», скинув картуза, сягнувши круглою лисиною, і поклонився аж до землі: — Оступіться-одчепіться. По-доброму просимо. А ми вам за це — викуп... Хе-хе... Хоч сто грамів, а хоч — коровай з ковбаскою. А хоч — і їдне, й друге. А чого ж? За таку молодуху мона й поторгуватися.

Вовчиця перехилила голову набік, ніби й справді прислухалася до посла-самозванця та прицінювалася до викупу. Але не відступала. Косила жовтими очима на руки молодії. Чи то їй кортіло дізнатися, що та притискала ними під білим вельоном, чи так заворожив її блиск новенької золотої обручки на безіменному пальці.

— Мо', вона скажена? — перелякано прошепотіла чорнява молодиця.

— Авжеж, Ганцю, скажена, авжеж... Бо щоб ото стіско людей, а звірина так нагло на всіх витріщалася і не втікала... Так не буває. Ой чує моє серце, не скінчиться це добром, — дрібно перехрестилася за її спиною старша жінка.

— На всіх? Та на вас вона, тітко Степанко, й не глипнула. Тіко з молодії очей не зводить, з Гелі нашої. Ви-те гляньте, як впірилася. І не змигне. Ще зурочить молодуху вовчанисько погане. Геля ж... Та ви-те самі знаєте... О, ди-но, ди-но, побіліла як стіна і за живіт тримається. А животик у неї... хм... місяців п'ять уже є, а мо', й більше, бо ж вона його втягує, як тіко мож.

«Посол доброї волі» тим часом дозадкував до гурту і заховався за молодих.

— Викуп, викуп... — смикнув за рукав молодого. — Кажі, Луко, хай староста викуп несе... Мо', це й ніякий не звір, а відьма, перевертень, вовкулака, знацця... Бач, як на Гелю витріщилася — ніби проклетте якесь насилає чи гіпнотизірує. Як дати щось, то візьме собі та й щезне.

— Ружжо! — раптом голосно наказав Іван Борух, хрещений батько молодої. — Вітько! Васько! Чуєте, хлопці? Бігом додому за ружжом! Буде їй зараз викуп! Ой буде...

Двоє парубчаків кинулися праворуч, через город, мимо покинутого і вже розтягнутого на дрова обійстя, до своєї хати, захищеної за високим парканом. Вовчиця здивовано глянула їм услід, задерла догори голову, видала короткий звук, схожий на собаче скавуління, і спокійнісінько побігла підтюпцем у протилежний бік — до побляклого осіннього луку. Лугова стежка в'юнилася до дерев'яного місточка-кладки, а далі завертала до лісу, мимо єдиної по той бік річечки садиби.

Втікачка ще й до містка не добігла, як до весільної процесії вже підскочили захекані Борушеннята зі зброєю в руках. Вони глянули на те місце, де ще кілька хвилин тому стояла вовчиця, озирнулися навколо і кинулися на стежку. Батько наздогнав молодшого, забрав рушницю — «малий ти ще, Вітьок, на вовків стріляти» — і вибіг наперед. За мисливцями дружно затупотів цілий гурт цікавих.

Вовчиця озирнулася, на мить завмерла, ніби щось роздумувала, а тоді хутко чкурнула стежкою до обійстя на відлюдді. Переслідувачі — за нею.

— Стріляй! Стріляй! Не промаж! Не упусти! — кричали навперебій захмелілі чоловіки.

Борух-старший, розхристаний, розчервонілий, з розтріпанім чубом — руде впереміш із сивим — приці-

лився і вистрелив. Раз, вдруге, втретє. Але вовчиці хоч би що. Здавалося, кулі навіть змінювали траєкторію, щоб не зачепити її.

— А таки відьма, мекало-перемекало! Відьма! Заворожена! Ви-те бачите, як шпацірує? — притупнув кривою ногою дід Курдик. — Не візьме її твоє ружжо, Іване. Ой не візьме, щоб її колька взяла! Споримо на плешку? На казьонку. Або не — на житнівку. Тут треба срібного набоя.

— І комп'ютерну програму, — засміявся Вітько. — Бо то колись відьми по селі ходили та на мітлах літали, а тепер вони всі в Інтернет переселилися і зі швидкістю звуку шугають з одного кінця світу на другий.

— Бач, мудрагель який! Тепер буду знати, з ким ти в тому Інтернеті здибаєшся, — старший Борух вліпив синові легкого запотиличника і повернувся до Гілька. — А вам, дядьку, тільки плешка в голові. Ви-те вже й так на зеленого джина з плешки похожі — не проси-хаєте у Мартошчиковому генделику! Дивітеся, колись не виберетеся звідти — так і зостанетеся, як заспиртований ропух у кабінеті шкільної хімічки. Вам би частіше поклони у церкві бити, а ви-те за сто метрів од храму в забігайлівці кожен день лобом об плешку. Не дивина, що вам то чорти, то відьми перед очима мигають. А цю вовчицю я все одно підстрелю, бігме що підстрелю.

— Бо в церкву отець Михайло раз на тиждень приїджає, а Митьо Мартошчиків у генделик кожен день припрошує, — спробував оправдатися Гілько, але його ніхто не слухав.

Вовчиця тим часом перебігла місток, скосила відстань до садиби через луг, крутнулася у хвіртку, пере-

сікла двір і зникла в обкладеному сухими дровами дерев'яному сараї.

— Ну тут тобі й гаплик! — задоволено кречнув Борух.

Та коли розпалені мисливським азартом чоловіки перетнули подвір'я і підбігли до того місця, куди щойно пірнула втікачка, то опинилися перед зачиненими дверима, збитими із грубих дубових дощок. І як вона в них прослизнула? Хтось ударив у двері плечем. Вони не піддалися. Затарабанили кулаками. Ні звуку.

— Р-р-розступись! — наказав Борух і прицілився у замок. — Р-раз! Два-а-а!.. Тр-р...

І тієї самої миті двері несподівано розчахнулися і на порозі стала господиня. У теплій картатій хустці, сірій кацавейці, отороченій кролячим хутром, поверх неї — зелений цератовий фартух, до якого прилипли дрібні обрізки бурячиння.

— Любо! А щоб тебе!.. — ледве встиг опустити рушницю Борух.

Любка ніби й не чула. Вхопилася руками за одвірок і кресонула по непрощених гостях сердитим терновим поглядом:

— Вам кого?

— Вовчицю! — відважно виступив з-за батькової спини Вітько.

Любка пройшлася чорними, як тернини, очима по односельцях, здивовано затрималася на рушницях. Зблідла, але ще міцніше вперлася в одвірок, аж пальці побіліли, звела брови в один чорний шнурок, стиснула уста. Гоструватим профілем з тонким носом і трохи випнутим підборіддям нагадувала яструба, що приготувався до стрибка.

— Тут така не живе.

Зміст

Синдром вічної любові. <i>Галина Вдовиченко</i>	5
Вовчиця	7
Перс і ласунка	30
Коханий волоцюга	51
Самотня жінка бажає познайомитися, або Ігри для риб	85
Фанатка	110
Волошковий монстр	141
Осітнє танго	161
Дім для клонів	195

Літературно-художнє видання

ГУМЕНЮК Надія
Коханий волоцюга
Збірка оповідань

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *Г. В. Сологуб*
Відповідальний за випуск *Т. М. Куксова*
Художній редактор *Н. В. Переходенко*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *Т. М. Віланова*

Підписано до друку 25.03.2014. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion Pro». Ум. друк. арк. 11,76.
Наклад 4000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів
на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р.
www.ttornado.com.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб
«Клуб Сімейного Дозвілля»»

61140, м. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел./факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київська філія

04073, м. Київ, просп. Московський, 6, кімн. 35,
тел. +38 (067) 575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеська філія

65017, м. Одеса, вул. Малиновського, 16-А, кімн. 109
тел. +38 (067) 572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88
e-mail: support@bookclub.ua
Інтернет-магазин: www.bookclub.ua
«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Гуменюк Н.

Г94 Коханий волоцюга : збірка оповідань / Надія Гуменюк ; передм. Г. Вдовиченко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2014. — 224 с. : іл.

ISBN 978-966-14-6919-7

Вісім маленьких повістей про кохання. Вісім простих історій, що поділять у саме серце, пройдуть наскрізь і залишать по собі спогади... Спогади про своє. Бо в кожного з нас є історія, переживши яку розумієш, що вже ніколи не будеш таким, як раніше. А якою вона була — запаморочливо щасливою чи пронизливо болісною або тою та іншою одночасно, — мабуть, не так уже й важливо. Важливо, що вона привела тебе до себе.

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР

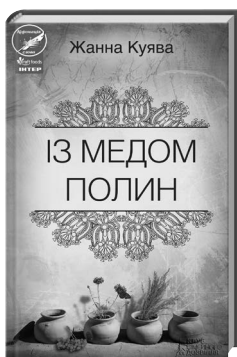

Роман, що не поступається пристрасністю
«Тим, що співають у терні!»

Драматична історія забороненого кохання юної дівчини до набагато старшого за неї одруженого польського шляхтича, яка розгортається у Львові в ХІХ сторіччі! Що це — мінлива пристрасть чи справжні почуття? Для неї це перше кохання, для нього — мабуть, уже й останнє... Чи отримають закохані шанс змінити власну долю, залишитись разом і чи взагалі можливо побудувати щастя, балансуєчи на краю прірви та порушуючи всі можливі заборони?..

Сучасна сага в крапцях традиційх
класичної літератури!

Іноді невидимі нитки, що поєднують близьких людей, переплітаються і те, що спочатку здається заплутаним клубком стосунків, виявляється чарівним візерунком долі. Але щоб його побачити, треба поглянути збоку, відкинувши всілякі турботи та пустивши у серце гармонію...

Чотири жінки, які товаришували змалечку. Вони з одного села, разом зростали, але кожна сама обрала собі стежку й несе нею хрест свого роду. Часто-густо долі їхні мають присмак гіркої полину, однак серед бурхливого життєвого моря трапляється й те, що солодить їх, неначе мед. Мине якихось п'ятнадцять років, перш ніж їхні долі вростуть одна в одну. Що вони відчують тієї миті: радість поєднання чи образи минулого?